

Rims dispersos

*... La poesia tot just ha començat
i es plena de virtuts inconegudes.*

Maragall.

EXTASI

Quan jo contemplo'l món humil sota mos peus,
les suaus llunyanies de boira coronades,
i'm puja una sentor humida dels conreus
i veig les diminutes masies enjoiades;

i sento'l clam sonor d'un ase resignat,
i oviro la parella al jou obedienta,
i una frescor d'esquelles amara tot el prat,
i tot es reverent a la claror naixenta;

una dolçò-infinita devalla pel meu còs
i sento un gran desig i un delitós defici,
voldria obrirme'l pit i alçar en sacrifici
el cor que dins hi duc sagradament reclòs.

i rodolà a l'abim, al sí de les montanyes,
i que la essència meva la terra fecondés
amb l'amor que li duc adintre les entranyes.

IMMORTALITAT

Jo no vui més conort; ni l'esclat de la llum
ni la pau de la nit, ni la joia daurada,
tot ho poso a tos peus, damunt l'ara sagrada
on s'immoli ma vida que l'angoixa consum.

Jo'l que vui, mon amor, que entre boires de fum
ta divina nuesa sia a tots amagada,
i que senti ton còs la immortal sotragada
i que's fongui mon esser exalant ton perfum.

I quan jo no seré sinó bolva oblidada
fent camí dins un raig de la lluna clement
tu fendeixis les ombres d'una excelsa volada

i al bell mig gloriós del seré firmament
aparegui un nou astre de piadosa mirada
que de tu haigi la gracia y de mi'l pensament.

CONSAGRACIÓ

L'aire subtil que al dolç deport convida,
s'estremí al sò de nostre bés ardent,
caigué una fulla minça i gelebrida
que per penyora se'n enduia'l vent.

l'ns mirarem a sota la infinida
blancor del cel, amb l'esbalaïment
de veurê en ascenció la nostra vida
perdent-se a tot esguard irreverent.

¡Oh fonda бага d'immortal gaubançal
Tremà l'herbei com una esgarrifança
i la pineda modulà un lament...

Ara una boira cobrirà sagrada
perque no puguis esser profanada
ni per l'esguard del sol omnivident.

PUNICIÓ

¿Per què heu vestit Senyor ma carn impura
d'una frissança i d'un mortal neguit?
¿per què heu posat adintre de mon pit
un poltre foll que ni un moment s'atura?

Soc fadigat de ma vida insegura
i rès no troba plaent mon sentit...
Senyor, Senyor, ¿per què us heu extingit
a la mirada que us cerca en l'altura?

Jo be sé prou que he malmès vostre dó
i que ab la sanc de les meves genivès
he maculat sa divina blancò...

I ara'm volteu de belleses altives
que riuen folles de veure'l meu plò
i entre les mans se m'esmunyen esquives.

DESOLACIÓ

He entrat a la horta fadigat del dia
i m'he aturat davant d'un llimoner;
la llum morent el fruit descoloria
com el record del meu amor primer.

A mon daler la branca's vinclaria
si no fós el parany d'un esbarzer
que la fruita gloriosa punyiria
com al meu cor punyi l'amor primer.

Mes que hi fa, si ara veig la meva vida
caure de nou malignament garfida
per l'esbarzer de mos passats torments...

Fruita madura de ma juvenesa
per sabè aquella aspror de ta dolcesa
vui expremar ta vida entre mes dents.